

**ПАТРИША ХАЙСМИТ**  
**ЗАПИСКИ НА ЕДНА ПОЧТЕНА**  
**ХЛЕБАРКА ОТ МЪЖКИ ПОЛ**

Превод от английски: Весела Прошкова, 1990

[chitanka.info](http://chitanka.info)

Преместих се.

Доскоро живеех в хотел „Дюк“, на ъгъла на Уошингтън Скуеър. Семейството ми е обитавало този хотел в продължение на цели поколения и като казвам поколения, имам предвид най-малко двеста или триста. На мен обаче ми писна. Хотелът запада. Слушал съм моята прапрапра- (върнете се назад колкото ви е угодно) — баба да разказва за доброто старо време, когато гостите пристигнали с файтони и ухаещи на кожа кувари. Закусвали в леглата и пускали по някоя троха на килима и за нас — не нарочно, разбира се, защото по онова време хлебарките също си знаели мястото, криели се по ъглите на баните или долу в кухнята. Сега обаче имаме възможност безнаказано да се разхождаме навред по килимите, защото гостите на хотел „Дюк“ са толкова дрогирани, че не ни виждат, а ако случайно ни забележат, нямат сили да ни настъпят, а само се смеят.

Над входа на хотела, чак до края на тротоара, е опънат съдран сенник от зелено платно — толкова разкъсан, че не може да ви предпази от дъжда. Изкачвате четири бетонни стъпала и се озовавате в мръсно, слабо осветено фойе, където вони на марихуана и прокиснало уиски. Сегашните посетители не изгарят от желание да общуват с другите гости на хотела. Олюляват се на нестабилните си крака и връхлитат един върху друг — прекрасна възможност за запознанство, която в повечето случаи води единствено до размяна на нецензурни реплики. Вляво се намира още по-мрачно, прилично на дупка помещение, напечено „дансингът на доктор Тумъч“. Входната такса е два долара, които ви взимат на вратата откъм фойето. Шлагерна музика и помиярските ѝ почитатели. Пфу!

Хотелът е шестетажен и обикновено се придвижвам с подечника, или асансьора, както го наричат напоследък по подражание на англичаните. Защо да се катеря по мръсните вентилационни шахти или да пълзя стъпало след стъпало, когато мога да прескоча нищожното разстояние от половин педя между пода и асансьора и да се промуша незабелязано в ъгъла при момчето до контролното табло? Разпознавам всеки етаж по миризмата му. Вече цяла година на петия вони на дезинфекционно средство, тъй като там стана престрелка и точно пред асансьора се мъдреше някаква засъхнала гадост. На втория се кипри износен килим — лъха на прах с лек примес на урина, на третия смърди на кисело зеле (навярно някой е изпуснал буркан — тук

подът е застлан с плочки). И тъй я карам чак до долу. Например, ако искам да сляза на третия и асансьорът не спре там, просто изчаквам следващия курс и рано или късно успявам да се добера до целта си.

Вече живеех в хотел „Дюк“, когато през хиляда деветстотин и седемдесета година се извърши щатското преброяване на населението. Голям майтап падна! Всички бяха задължени да попълнят статистически листове и умираха от смях. Повечето от тукашните обитатели никога не са имали собствен дом, а във формуляра имаше въпроси от рода на: „От колко стаи е апартаментът?“, „Колко бани имате?“, или „Колко деца?“ и т.н. „На колко години е жена ви?“

Хората смятат, че хлебарките не знаят английски или който и да е говорим език в техния район. Мислят, че ние разбираме само от внезапно светната лампа, което означава: „Изчезвай!“. Ако си живял тук колкото нас (много преди пристигането на „Мейфлауър“<sup>[1]</sup>), лесно можеш да усвоиш говоримия език. Тъй че имах възможност да се наслаждавам на много коментари по повод преброяването. Нито един от отрепките в хотел „Дюк“ не си направи труда да попълни формулярите. Беше ми забавно да си представям как аз бих сторил това — и защо пък не? По наследствена линия имам много по-голямо право да се смятам за кореняк, в сравнение със зверовете в човешки образ, които живеят в хотела. Не съм предрешен Франц Кафка, а обикновена хлебарка и не зная колко годишна е жена ми или всъщност колко съпруги имам. Миналата седмица бяха примерно седем, но колко ли от тях са били настъпени и смазани? Що се отнася до децата ми, те са безчет — чувал съм някои от двуногите ми съседи да се хвалят със същото.

Но щом ще се преброяваме (според мен колкото сме повече, толкова е по-весело), то се обзалагам, че държа първенството. Спомням си, че само през миналата седмица две от съпругите ми се канеха да снасят яйцата си на третия (умирисан на кисело зеле) етаж. Мили боже, самият аз много бързах, защото — изчервявам се, като си помисля — бях надушил храна на приблизително девет метра разстояние. Мисълта ми беше завладяна от пържените картофи със сирене. Не ми се искаше прибързано да отмина съпругите си, но необходимостта от задоволяване на потребностите ми навярно е била много голяма, както и тяхната — пък и какво би станало с тях или с цялата ни раса, ако не поддържаме силите си? Само след миг видях

груб ботуш да смазва трета моя съпруга (тукашните хипита си падат по каубойската премяна, въпреки че са от Бруклин). За щастие тя не снасяше, а забързано пъплеше в противоположна на моята посока. Здравей и сбогом! Уви, сигурен съм, че тя дори не ме забеляза. Възможно е никога вече да не видя онези две мои съпруги родилки, въпреки че, преди да напусна хотел „Дюк“, навярно съм срещнал някои от нашите отрочета.

Като гледам част от тукашните обитатели, изпитвам гордост от факта, че съм хлебарка. Поне съм много по-чист от тях и имам скромнен принос за разчистване на боклука. Последното ме довежда до същността на въпроса. Едно време се намираха много трохи и даже парченце пържен хляб, останало след увеселение с шампанско в някоя стая. Сегашните обитатели на хотел „Дюк“ изобщо не се хранят. Те се тъпчат с наркотици или се наливат с алкохол. Единствено разказите на моите прапрабаби и дядовци напомнят за доброто старо време и аз съм склонен да им вярвам. Например разправяха, че можело да скочиш в някоя оставена пред вратата обувка и камериерът да те внесе в стаята заедно с подноса в осем часа сутринта, като по този начин си осигуриш закуската с трохите от кифлите. Времето, когато лъскаха обувките, безвъзвратно е отминало: ако днес някой ги остави пред вратата, те не само няма да бъдат лъснати, а направо ще изчезнат. Остава ми единствено да се надявам, че тези брадати чудовища, издокарани в окичени с ресни кожени дрехи и техните приятелки с прозрачни блузки, ще благоволят някога да се изкъпят и да ми оставят няколко капки вода във ваната. При моята напреднала възраст е опасно да пия от тоалетните и обикновено избягвам да го правя.

Сега обаче искам да разкажа как отново ми проработи късметът. Миналата седмица вече ми бе дошло до гуша: една от младите ми съпруги бе смазана пред очите ми от някакъв залитащ крак (явно се беше отклонила от обичайното си трасе), а след това станах свидетел как голи момичета и момчета, под безумния предлог, че уж нямали ръце, се опитваха да изядат сандвичите като кучета и ги пръснаха по целия под, а после се съвкупяваха сред колбаси, туршия и майонеза. Този път не можех да се оплача от липса на храна, но се страхувах да се промъкна сред въргалящите се тела — те бяха още по-опасни от дебнещите ме отвсякъде крака. Забележителното в случая беше наличието на сандвичи. В хотел „Дюк“ вече няма ресторант, но

половината от стаите се наричат „апартаменти“, което означава, че са обзаведени с хладилници и с малки печки. Единствената храна, консумирана от гостите на хотела, е консервиран доматиен сок за приготвяне на коктейли „Блъди Мери“. Никой не се опитва да изпържи дори едно яйце. Хотелът не осигурява тенджери, тигани, отварачки за консерви или прибори — те веднага ще бъдат задигнати. А нито един от очарователните обитатели не си прави труд да си купи поне съдинка за подгриване на супа. Тъй че, както се казва, плячката е бедна. И това далеч не е най-лошата страна на тукашното обслужване.

Повечето прозорци не се затварят, леглата напомнят провиснали хамаци, дюшеците са на бучки, столовете се разпадат на съставните си части, а така наречените кресла (по едно в стая) могат да причинят сериозно нараняване, ако някоя от пружините им се забие в деликатните части на тялото. Умивалниците често са запушени, казанчетата в тоалетните не работят или шуртят като побъркани. Ами кражбите! Видях как камериерката даде резервния ключ, а крадецът се промъкна в стаята, след което офейка със съдържанието на куфар. Крадените вещи се пхат под мишница, крият се в джобовете или в калъфка от възглавница, като минават за мръсно пране.

Но ето че преди седмица, когато се спотайвах в една временно освободена стая и се опитвах да намеря някоя троха или глътка вода, вътре нахълта чернокожо пиколо. Носеше куфар от истинска кожа и бе последван от джентълмен, от когото лъхаше на одеколон и естествено, на тютюн. Джентълменът разопакова багажа си, постави някакви книжа на бюрото, опита кранчето за топлата вода и промърмори нещо, дръпна верижката на шуртящото казанче, пусна душа, който изпръска целия под на банята, сетне позвъни на рецепцията. Успях да разбера повечето от думите му. В общи линии казваше, че при тази цена очаквал по-добро обслужване, или може би ще сменят стаята му?

Спотайвах се в моето ъгълче — жаден, гладен, но заинтересован. Знаех, че появя ли се на килима, веднага ще бъде стъпкан от джентълмена и прибавен към оплакванията му. Старият френски прозорец се разтвори с трясък (времето беше ветровито) и книгата на джентълмена се разпиляха във всички посоки.

— Уошингтън Скуеър! Хенри Джеймс би се преобърнал в гроба!

Помня, че произнесе тези думи и се плесна по челото, сякаш да убие досаден комар.

След малко се появи тъпканото с наркотици пиколо и безуспешно се опита да се справи с прозореца. През отвора проникваше хладен въздух, рамката се блъскаше с ужасен шум и всички вещи, дори пакетът цигари, трябваше да се притиснат с нещо, защото в противен случай щяха да бъдат пометени от масата или където и да се намираха. Пиколото успя да се намокри до кости, докато се опитваше да поправи душа, след което заяви, че ще изпрати „техник“. В хотел „Дюк“ тази дума е обект на много шеги и тук не е мястото да се впускам в много обяснения. И тъй като техникът изобщо не се появи, а външният вид на пиколото спомогна за окончателното оформяне на лошото впечатление, джентълменът вдигна слушалката и нареди:

— Изпратете някого, но по възможност трезвен, да свали куфара ми. О, задръжете парите, просто напускам! И ако обичате, поръчайте ми такси.

В този миг взех съдбовно решение. Докато джентълменът събираше багажа си, мислено целунах за сбогом всички свои жени, братя, сестри, братовчедки, деца, внуци и правнуци и се покатерих върху лъхация на кожа чудесен куфар. Пропълзях в джоба на капака и се сгуших в гънките на найлонов плик, който ухаеше на сапун за бръснене и одеколон и където щях да бъда в безопасност дори след затваряне на куфара.

След половин час се озовах в значително по-топла стая, застлана с дебел килим, който не миришеше на прах.

Всяка сутрин в седем и половина поднасят в леглото закуската на джентълмена. В коридора се намират най-различни лакомства от оставените пред вратите подноси — остатъци от бъркани яйца и, разбира се, обилно намазани с масло и мармалад кифлички. Вчера се отървах на косъм, след като облечен в бяло сако келнер дълго ме преследва по коридора, като тъпчеше и с двата си крака, но все пак и животът в хотел „Дюк“ ме е научил на много неща.

Вече успях да огледам кухнята — естествено отидох и се върнах с асансьора. Там плячката е много богата, но за съжаление веднъж седмично дезинфекцират чрез опушване. Срецнах и четири потенциални съпруги — всички те имаха болнав вид от дима, но бяха твърдо решени да останат в кухнята. Там не ми се нрави — предпочитам горните етажи, където няма никаква конкуренция,

подносителите със закуски са в изобилие, а понякога попадам и на някое мощно пиршество. Може да съм стар ерген, но ако се появи перспективна съпруга, все още мога да покажа на какво съм способен. Впрочем убеден съм, че стоя много по-горе от онези двукраки в хотел „Дюк“ — виждал съм ги да консумират гадости, които ме е гнус да спомена, камо ли да докосна. Правят го заради някакви глупави облози. Облози! Та нали целият ни живот е хазарт! Защо тогава трябва да се обзалагаме?

---

[1] Корабът, с който пристигнали първите заселници в Америка. — Бел.пр. ↑

# ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

**МОЯТА БИБЛИОТЕКА**



<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.